

A Csodák könyve

Félelem és konfliktus

Ok és okozat

A szeparáció és a vezeklés

A szökés a sötétségből

Feljegyzések a "A Course in Miracles"-ből

Hogy ér véget a világ?

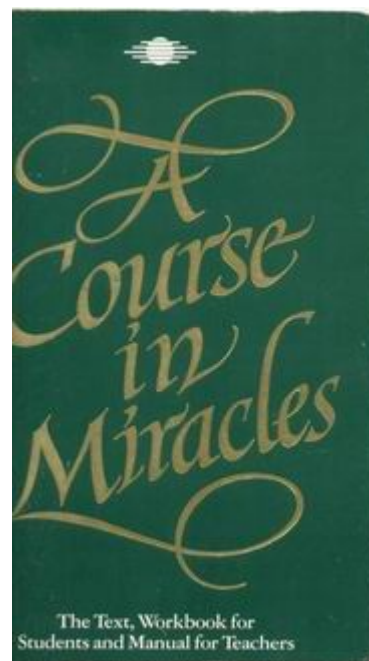
A vétlen világ

Gyöngyszemek

Karácsony, mint az Áldozás vége

Kapni, adni mindent mindennek

A megbocsátás bizonyossága

Félelem és konfliktus

Az, hogy félünk, úgy tűnik, mintha teljesen magától jönne, mintha automatikus lenne, a saját kontrollodon túl. Ez semmi más, mint egy olyan tett, amit te megtudsz tenni és nem kell, hogy automatikus legyen. Az én kontrollom mindent át tud venni, ami nem lényeges. Miközben az én saját irányításom mindent tud és irányít is, ha tulajdonképpen választom. A félelem nem kontrollálható általam, de önkontrollálható. A félelem megállíthat engem, hogy neked tudjam adni a kontrollomat (irányításomat, segítségemet). A jelenléte a félelemnek azt mutatja, hogy te felemelted a tested gondolatát a tudati szintedre. Személyesen tesz felelőssé érte. Egy nyilvánvaló összekeveredése a szinteknek.

Én nem támogatom, hogy a szinteket összekeverjük és teljes káoszba legyünk, de azt kell választanod, hogy ezeket kijavítod, kifésülöd. Az nem elég kifogás, hogy egy rossz, meggondolatlan viselkedésre azt mondd, hogy nem tudtam segíteni magamon, nem tudtam kontrollálni.

Miért is kellene megbocsátanunk meggondolatlan, buta gondolkodást és kérdést.

Itt egy összekeveredés van, amit te tulajdonképpen jól tudsz tisztán látni. Pl. hiszed azt, hogy felelős vagy azért amit csinálsz, de azért nem amit gondolsz. Az igazság az, hogy te azért is felelős vagy amit gondolsz. Ugyanis csak ez az egyetlen szint, ahol te gyakorolhatod a választási jogodat.

Amit te csinálsz mindig arról a szintről jön, amit te gondolsz. Nem tudod elszeparálni magad az igazságtól azzal, hogy önkormányzatot adsz a viselkedésednek.

Ez általam kontrollált automatikusan, ahogy a gondolataidat aláhelyezed az ÉN vezetésének.

Az ÉN vezetésemnek. Bármikor félsz, az egy biztos jel arra, hogy megengeded a tudatodnak, hogy rosszul kreáljon és nem engedted, hogy ÉN vezesselek és segítssek.

Tévedsz ha azt hiszed, hogy ha kontrollárod az outcome-ot (eredményt) a hibás teremtésednek az gyógyulást hoz. **Amikor félsz, rosszul választottál.** Ezért érzed magad felelősnek.

A gondolatodat kell megváltoztatni, nem a viselkedésed és ez csak akarat kérdése.

Nincs szükséged vezetésre, csak a tudat szintjén. Korrigálásra csak a változás szintjén van szükség. Változás szintje pedig nem a symptom szint. Ott nem dolgozik.

A félelem korrigálása a te felelősséged. Amikor a feloldását kéred a félelmednek, azt akarod, hogy ne legyen, ne is létezzen az eredménye. E helyett neked azt kellene kérni, - hogy mi okozta a fennálló helyzetet. Ez a körülmény mindig oda vezet, hogy valahol szeparált akartál lenni.

Ezen a szinten te tudsz segíteni. Te túlságosan is tolerárod a tudatodnak a csapongásait és nagyon passzív vagy megbocsátani a tudatod hibás kreációit. A közvetlen eredmény az nem fontos, de az alapjában vett gyökereknél történt hiba az nagyon fontos.

Ezeknek a korrigálása mindig ugyanaz. Mielőtt bármit is csinálsz, kérdezz meg Engem.

A te választásod harmóniában van- e az Enyémmel. Hogyha igen, akkor semmi okod félelemre a jövőben.

A félelem az „mindig” jele egy feszültségnek. Abból ered, hogy amit akarsz az konfliktusban van azzal amit csinálsz. Ez kétféleképpen jöhet létre.

- Egyik, hogy egyidejűleg vagy egymást követően konfliktusban álló dolgokat választasz.

Ez hoz létre konfliktált viselkedést, amit a tudatos részünk tolerálhatatlannak tart és dühös, hiszen az teljesen mást akar.

- Másik az, hogy úgy viselkedsz ahogy hiszed, hogy neked kellene, anélkül hogy azt teljes szívvel akarnád. Ez okozza, hogy folyamatosan ugyanúgy viselkedsz, de nagy feszültséggel.

Félelem és konfliktus..

Mindkét esetben a tudat nincs összhangban a viselkedéssel és ez azt eredményezi, hogy azt csinálod amit nem teljes szívből akarsz csinálni. Ez összevisszaságot hoz, ami pedig dühhöz vezet.

Ezt pedig a kivetítés követi. Bármikor félsz az azért van, mert még nem döntöttél.

A tudatod megosztott és a viselkedésed kényszeredetté válik. Csak a viselkedést változtatni és úgy próbálni megoldani a hibát nem elég. Az csak a második típusból első típusú konfliktust csinál, de a félelmet nem oldja meg.

Lehetséges egy állapot amelyikben te az Én vezetésem alá vagy képes rendelni a tudatodat, mindenféle különösebb nehézség nélkül. Csak azáltal, hogy „hagyod” (engeded), de ezt nem fejlesztetted még ki.

A Szent-lélek nem tud többet kérni (tőled), mint amennyit csinálni (tenni) akarsz. Az „erő” tenni az osztatlan tudatból (döntésből) jön. Semmilyen feszültség nincs tenni az Isten akaratát attól a pillanattól, ahogy realizárod, hogy az a tiéd is. A lecke egyszerű, de könnyen eltéveszthető.

Ezért újra megismétlem és kérlek, hogy figyelj:

Csak a te tudatod képes félelmet csinálni. Akkor teszi amikor konfliktusban van azzal amit akar és ezzel elkerülhetetlen feszültséget kreál. Mert amit akar és amit csinál nincs összhangban.

Ez helyreállítható egy közös cél elfogadásával.

Az első korrigáló lépés ezt a hibát kijavítani az, hogy tudd, hogy a konfliktus a félelem kifejezése.

Mondd magadnak, hogy valahogy nem a szeretetet választottad, különben félelem nem jött volna.

Ezután az egész csak pragmatikai lépések sorozata egy nagyobb (magasabb) szintű folyamatban, amely a vezeklés, bűnhődés elfogadása, mint gyógyír.

- Tudd, hogy ez félelem

- Félelem a szeretet hiányából fakad

- A gyógyír az a tökéletes szeretet

- Tökéletes szeretet az vezeklés (bűnhődés) jóvátétel.

Kiemeltem már, hogy a Csoda vagy a vezeklés (jóvátétel) kifejezése, az mindig a jele annak, hogy értékes, tiszteli az értéket (érdemes tiszteli az érdemest). A felismerése az érdemnek helyreáll a vezeklés által.

Nyilvánvaló tehát, hogy amikor félsz, akkor belehelyezted magad egy szituációba, ahol vezeklésre van szükséged. Valami nem szeretetteljést választottál. Ez a szituáció, ahol vezeklés volt felkínálva.

A gyógyírre való szükség inspirálta azt a helyzetet (állapotot). Ha csak azt veszed észre, hogy szükséged van a gyógyírre, attól még a félelem marad. Viszont ha elfogadod a gyógyírt, a félelem kitörlődik (megszűnik).

Ez ahogy az igaz gyógyulás történik.

Mindenki érez félelmet. Pedig csak egy kis okos gondolkodás szükségeltetik, hogy realizáld miért félsz. Csak néhány ember hálás az igazi tudati erőnek és senki nem marad tudatában ennek mindig.

Ha viszont meg akarod menteni magad félelmektől, akkor muszáj tudomásul vened valamit:

A tudat nagyon nagy hatalommal bír, soha nem veszi el a teremtő erejét. Minden pillanatban teremt.

Soha nem alszik. Nehéz észrevenni, hogy gondolat és hit hatalmas erővé fonódik és hegyeket képes

mozdítani. Először azt gondolod, hogy illet hinni magadról arrogáns (egoizmus), de az nem az igazi ok amiért nem hiszed. Inkább azt hiszed, hogy a te gondolatod nem befolyásoló, mert tulajdonképpen te félsz tőle. Ez lehet, hogy könnyít a büntudatodon, de azzal fizetsz, hogy impotensnek nézed a tudatodat.

Ha te hinnéd, hogy amit gondolsz az befolyásoló, lehet hogy a félelmed elmúlna, de nem tisztelnéd azt.

Minden gondolat valamelyik szinten formát ölt.

Lesson 1.

Bármí, amit látok ebben a szobában, az utcán, ezen a helyen, semmit nem jelent.

Ok és okozat

Lehet, hogy kifogásolod a félelmet, de véget nem érően félelmet okozol magadnak. Én már említettem neked, hogy te nem kérhetsz engem, hogy megszabadítsalak a félelmedtől. Én tudom, hogy az nem létezik. De te nem. Ha én beleszólnék a gondolatod és az eredményed közé, akkor dühbe hoznám az ok és okozat törvényét, ami a legeslegalapvetőbb törvény. Semmit nem segítenék azzal, hogyha nem tisztelném a hatalmát a te saját gondolkodásodnak. Ez teljesen az ellentéte lenne annak, ami ennek a kurzusnak a szándéka. Az sokkal nagyobb segítség, ha felhívom a figyelmed arra, hogy nem őröd gondolataidat elég elővigyázatosan. Ennél a pontnál lehet, hogy úgy érzed, hogy csoda kellene ahhoz, hogy ezt tudd tenni és teljesen igazad is van. Még nem vagy eléggé jártas a csodaorientált gondolkodásban, de kiképezhető vagy erre. Minden csodatevőnek szüksége van ilyenfajta tréningre.

Én nem hagyhatlak, hogy őrizetlenül hagyd a tudatod, különben nem leszel képes segíteni nekem. Csodát tenni megkívánja, hogy teljes tudatában legyünk a gondolat hatalmának, hogy el tudjunk kerülni minden hamis alkotást. Csoda kell ahhoz is, hogy egyáltalán a tudatot rendbe hozzuk, egy körfolyamat, ami nem segítené az időegybeesést, amiben a csoda szándékozva volt. A csodatevő muszáj, hogy őszinte tisztelettel legyen az igazi ok és okozat iránt ahhoz, hogy a szükséges kondíciókat a csodára megteremtse.

Csoda és félelem is gondolatokból jön. Ha te nem vagy szabad, hogy válaszod az egyiket, nem vagy szabad, hogy válaszod a másikat sem. Azáltal, hogy a csodát választod, kizártad a félelmet, még akkor is, ha csak ideiglenesen. Te féltél mindentől és mindenkitől, Te félsz Istentől, félsz Tőlem és félsz Magadtól. Te félreértettél bennünket vagy hamisnak alkottál meg bennünket és hiszel abban, amit alkottál. Mindezt nem tetted volna, ha nem féltél volna a saját gondolataidtól. Aki fél, az elkerülhetetlen, hogy hibásan teremtsen, mert félreértette a teremtést. Amikor hibásan alkotsz fájdalomban vagy. Az ok és okozati törvény most végre igazi felfedezésé válhat, még ha csak egy pillanatra is. Tulajdonképpen az ok Istenhez tartozik és az okozat az Ő fia. Ez pedig maga után vonz egy ok és okozat kapcsolatot, ami teljesen különbözik attól, amit te megismertél a hamis alkotásokban. A legalapvetőbb konfliktus ebben a világban tehát, teremtés és hamis teremtés között van. Minden félelem beletartozik a másodikba és minden szeretet az elsőbe. Így hát az egyetlen konfliktus szeretet és félelem között van.

Már el volt mondva, hogy te hiszel abban, hogy nem tudod kontrollálni a félelmet, mert te magad csináltad. Ez a hited úgy tűnik, mintha ki is vette volna a kontrollt a kezedből. Haszontalan minden próbálkozásod megoldani ezt a hibát azáltal, hogy úrrá akarsz lenni a félelmeden. Hatalmat ad és erősíti a félelmet minden olyan feltételezés, ami szükségelteti, hogy úrrá legyél azon. Az egyetlen igaz megoldás azon alapszik, hogy úrrá kell lenned a szereteten. E miatt tehát a konfliktus érzése elkerülhetetlen, hisz beletetted magad abba a helyzetbe, hogy hiszel a hatalmában annak, ami nem létezik.

Semmi és valami nem tud együtt létezni. Hinni az egyikben, az megtagadni a másikat. Félelem, az igazából semmi. És szeretet, az pedig minden. Amikor fény lép a sötétségbe, a sötétség eltűnik. Amit te hiszel, az igaz magadnak. Ezáltal szeparáció jelent meg. Mindezt tagadni, a tagadás helytelen felhasználása. A hibákon koncentrálni, további hibákra ad lehetőséget. Az első lépése a kijavító folyamatnak, hogy ideiglenesen észre vegyük, hogy van probléma. Csak azért, hogy jelezzük, azonnali kijavításra van szükség. Ez megalapoz egy tudati állapotot, amelyben vezeklés azonnal elfogadható mindenféle késedelem nélkül. Újra kiemelő, hogy semmilyen körülmények között nem fogadható el kompromisszum minden és semmi között. Az idő eredendően egy eszköz, ami által ebben az értelemben minden kompromisszum feladható. Úgy tűnik, mintha ez csak különböző lépcsőkben lenne feladható, mert az idő önmagában is nem létező intervallumokat tartalmaz. A hibás teremtés tette ezt a korrektív eszközt szükségessé. Az az állítás, hogy Isten nagyon szerette a világot és odaadta az Ő egyetlen eltévedt fiát, hogy bárki aki Őbenne hisz, ne vesszen el, de legyen örökkévaló élete. Ez szükségeltetik egy kis korrekciót ebben a jelentéskörnyezetben. Ez pedig az, hogy Ő odaadta az egyetlen eltévedt fiának.

Ezt ki kell hogy emeljük, hogy Istennek csak egy fia volt. Akkor az egész teremtés az Ő fiai és mindenki része egy integrált, egész testvériségnek. A testvériség az egységében felülmúlja a részek összességét. Ez nem lesz teljesen tiszta egészen addig, amíg valamelyik rész is hiányzik. Ezért a konfliktus egész addig nem oldható meg teljesen, amíg ebbe a testvériségbe vissza nem tért minden rész. Csak utána érhető meg teljes jelentésébe az igazi egység. Bármelyik része ennek a testvériségnek lehet hibában vagy szeparáltságban, ha ő választja. Ha ő ezt választja, akkor hisz a létezésében a semminek. Vezeklés az, amivel ezt a hibát ki lehet javítani.

Már beszéltem röviden a készenlétről, de még további pontosításokra van szükség. Készenlét csak előkészülés valaminek az eléréséhez. Ez a kettő nem összekeverendő. Ahogy a készenlét állapota előáll, legtöbbször valamilyen fokú vágy az elérésre is ott van.

Ez nem jelenti azt, hogy szükségszerűen ez a kettő ugyanaz. Ebbe az állapotba nem tartozik bele más, mint egy potenciális lehetőség megváltoztatni a tudatot. Nem fejleszhető ki teljes határozottság azért, mert megpróbáltuk kijavítani azt az alapvető hibát, hogy a félelmen úrrá lehet lenni. Kiemeltük, hogy az igazi hatalom csak szereteten keresztül létezik. A készenlét csak a kezdete a határozottságnak. Te lehet, hogy azt hiszed, hogy nagyon sok időt vesz igénybe a készenléttől a mesterfokig. Had emlékeztesselek - az idő és a tér, az én kontrololok alatt vannak.

Lesson 2.

Én adtam mindennek jelentést, itt a szobában, az utcán, bárhol, ami egyáltalán jelent számomra valamit. Mindennek Én adtam jelentést.

2. fejezet

A szeparáció és a vezeklés

A szeparáció kezdete

A kiterjesztés az egy alapvető jellege az Istennek, amit Ő odaadott az Ő fiának. Isten a teremtésben kiterjesztette magát az Ő teremtményeihez. Felruházta őket ugyanazzal a szerető akarattal, hogy teremtsenek. Te nem csak teljesen teremtve voltál, Te tökéletesre voltál teremtve és nincs benned üresség. Mert Te hasonló vagy, mint a Teremtőd. Teremtő vagy. Isten egyetlen gyermeke sem veszítheti el ezt a képességet, mert ez öröklődött benne. De tudja helytelenül használni azáltal, hogy kivetít.

A helytelen használata a kivetítésnek akkor történik, amikor hiszel abban, hogy valami üresség van benned vagy valamilyen hiány létezik benned és pótolni tudod a saját ötleteddel az igazság helyett.

Ez a folyamat a következő lépésekből áll;

-Hiszel abban, hogy amit Isten teremtett, az megváltoztatható a te saját tudatoddal.

-Hiszel abban, hogy ami tökéletes, azt szét lehet szedni tökéletlenné vagy hiányossá.

-Hiszel abban, hogy el tudod fordítani, meg tudod változtatni Isten teremtéseit, beleértve önmagad is.

-Hiszel abban, hogy te teremteni tudod magad és az iránya annak amit teremtettél, az tőled függ.

Ezek az egymással kapcsolatos elferdítések reprezentálnak egy képet arról, hogy mi is történt a szeparációban vagy ebbe a félelembe való kerülő útban. Egyik sem létezett a szeparáció előtt és tulajdonképpen most sem létezik. Minden, amit Isten teremtett, az olyan, mint Ő. A kiterjesztés, ami Isten által van, hasonló ahhoz a belső sugárzáshoz, amit Isten gyermekei örökölnek tőle. Az igazi forrása belülről fakad. Ez ugyanúgy igaz a fiúra, mint az apára. Ebben az értelemben a teremtésbe mind a kettő beletartozik. A fiú teremtése Isten által és a fia általi teremtések, amikor majd a tudata meggyógyul.

Ez maga után vonja, hogy Isten, fiát felruhazza a szabad akarattal. Mert minden szeretetteljes teremtés, szabadon adott egy folyamatos vonalban, amelynek minden jellege ugyanabból a sorrendből ered.

Az Édenkert vagy a szeparáció előtti kondíció, egy tudati állapot volt, amelyben semmire nem volt szükség. Amikor Ádám hallgatott a kígyó hazugságaira, semmi mást nem hallott, csak hazugságot.

Neked nem muszáj tovább hinni ami nem igaz, csak ha éppen ezt akarod tenni. Mindez egyszerűen el tud tűnni egy szempillantás alatt, mert ez az egész csak egy hibás szemlélet. Amik az álmokban vannak, azok nagyon igaznak tűnnek.

A Biblia azt mondja, hogy nagyon mély alvásba esett Ádám és nincs semmilyen referencia arra, hogy valaha is felébredt. A világ még nem tapasztalta meg ezt a tudati ébredést vagy újraszületést.

Ilyen újraszületés lehetetlen egész addig, míg folytatod ezt a kivetítést vagy ezt a hibás teremtést.

Még mindig benned van a kiterjesztés, ahogy Isten kiterjesztette az Ő szellemét hozzád.

A valóságban ez az egyetlen választásod, mert a szabad akaratod azért volt adva, hogy örömben teremts tökéletest.

Minden félelem a végén lehozható egy alapvető félreértésre, hogy neked megvan a képességed, hogy birtokold Isten hatalmát. Természetesen te ezt nem is tudod és soha nem is volt olyan képességed, hogy ezt tudd. Itt van az igazi alapja, hogy el tudj szökni a félelemtől. Az elszökés a vezeklés elfogadásából jön, ami engedi, hogy realizáld, a te hibáid soha nem is fordultak elő, csak miután nagyon mély alvásba zuhant Ádám, utána volt képes rémálmokat megtapasztalni. Ha a fény hirtelen felgyullad amíg valaki félelmetes álmot álmodik, ő eleinte ezt a fényt álma részeként fordítja le magának és félni fog tőle. Viszont amikor ő felébredt, a fény helyesen értelmezett, hogy ez az álomból való felszabadítás, amely tovább nem realitás.

Ez a felszabadítás nem függ illúziókon. A megvilágosodott tudás nem csak szabaddá tesz, hanem tisztán megmutatja, hogy te szabad vagy.

Akármilyen hazugságot hiszel, az nem érinti a csodát, így meg tudja gyógyítani bármelyiket ugyanolyan

könnyen. Nem tesz különbséget hibás szemléletek között. Egyetlen érdeke az, hogy megkülönböztessen igazságot az egyik kézben és hibát a másikban. Néhány csoda lehet, hogy nagyobbak látszik minőségében, mint a másik, de emlékezz az első törvényre ebben a kurzusban „nincs nehézségi sorrend a csodában”. Igazából rád tökéletesen hatástalan minden szeretet nélküli megnyilvánulás. Ez akár jöhet tőled vagy másoktól. Tőled másokhoz vagy másoktól feléd. A béke, sajátosság benned és te ezt nem tudod kívül megtalálni. A betegség, valamilyen formája a külső keresésnek. Egészség, az belső béke. Ez lehetővé teszi, hogy rezdületlen maradj kívülről jövő szeretethiánytól és képessé tesz - a csoda elfogadása által - kijavítani azokat a kondíciókat, amelyek másokban szeretethiányból fakadnak.

A szökés a sötétségből

A szökés a sötétségből két lépésből áll. Az első, felismerni, hogy a sötétség az nem bújtat el. Ez a lépés a legtöbbször félelmet von maga után. Második, a felismerése annak, hogy semmit nem is akarsz elbújtatni, akkor sem ha tudnád. Ez a lépés hozza a szökést a félelemből. Amikor olyanná váltál, hogy nem akarsz többé bújtatni semmit, akkor nem csak communion –be (eggyé válás) akarsz lépni, hanem érted is a békét és az örömet.

A Szentséget nem lehet eldugni a sötétben, de magad be tudod csapni vele. Ez a hazugság félelmet kelt benned, mert felismered, hogy a szívedben hazugság van. És hatalmas fáradozásokat teszel, hogy ezt stabil realitássá tedd. A csoda oda teszi a realitást, ahová az tartozik. Realitás csak a spirit-hez tartozik és a csoda csak igazságot vesz tudomásul. Így oldja fel az illúziót magadról. És tesz téged egységbe magaddal és Istennel. A csoda bekapcsolódik a vezeklésbe azáltal, hogy a tudat a szentlélek szolgálatába áll. Ez megalapozza a helyes funkcióját a tudatnak és kijavítja annak hibáit, ami csak a szeretet hiánya. A tudatot rabul ejthetik illúziók, de a szellem az örökké szabad. Ha egy tudat szeretet nélkül szemlél, az csak üres shell-eket (testeket) lát és teljesen tudatán kívül marad a szellem ami benne van. De a vezeklés visszaállítja a szellemet oda, ahol a helyes helye van. A tudat, amelyik a spirit-et szolgálja, az sebezhetetlen.

A sötétség az a fény hiánya, a bűn pedig a szeretet hiánya. Csak magában nincs lényege. Ez egy példa a szegénységtudat hitéről. Ahonnan csak hibát lehet észrevenni. Az igazság az mindig bőség. Azok, akik látják és tudomásul veszik ezt, azoknak mindenük van és semmire nincs szükségük. A célja a vezeklésnek, hogy visszaállítsa a te felismerésedbe, tudatodba ezt. Minden neked lett adva, amikor teremtve voltál, mint mindenki más.

Az ürességet a félelem okozza és muszáj, hogy helyre legyen állítva megbocsátással. Ez az, amit a biblia mond abban, hogy nincs halál. És ez az, amiért én demonstrálni tudnám, hogy halál nem létezik. Én azért jöttem, hogy beteljesítsem a törvényt azáltal, hogy újraértelmezem azt. A törvény maga, ha helyesen értelmezett, csak védelmet ígér. Azok, akik még nem változtatták a tudatukat, azok akik a pokol tüzét hozták ebbe a koncepcióba. Én biztosítalak, hogy én mindenkiért tanúskodom, aki ezt hagyja. Amilyen mértékben csak felhatalmaz. A te tanúskodásod demonstrálja a te hitedet. És így erősíti azt. Azok, akik engem tanúsítanak, kifejezik az ő saját csodájukon keresztül, hogy ők elhagyták a megfosztásban való hitüket, azért a bőségért, amit ők megtanultak, hogy hozzájuk tartozik.

Lesson 4.

Ezek a gondolatok semmit nem jelentenek számomra. Ugyanúgy, mint ahogy ezek a dolgok körülvesznek itt ebben a szobában, kint az utcán, itt ezen a helyen sem jelentenek számomra semmit.

Feljegyzések a” A Course in Miracles” – ből

Te abban hiszel, amit értékelsz. Ha te félsz, elkerülhetetlenül rosszul értékelsz. És mivel minden gondolatnak egyforma ereje van, ezért elkerülhetetlenül szétrombolod a békét. Mi az, amit értékelsz? És mennyire értékeled azt?

A vezeklés az egyetlen védelem, amit nem tudsz rombolóan felhasználni ahhoz, hogy védj magad. Ugyanis ezt nem te teremtetted. A vezeklés törvényszerűsége, az sokkal hamarabb törvénybe volt, mint ahogy a vezeklés kezdődött. A törvény, az szeretet. A vezeklés, az a szeretetnek a tette.

A vezeklés egy olyan szerkezet, amely által meg tudsz szabadulni a múltadtól, ahogy haladsz előre. Az megszabadít a múlt hibáitól és így feleslegessé válik, hogy lépésről lépésre átjárd azokat, ahhoz hogy haladj a visszatéréshez. Ily módon vezeklés sok időt megtakarít, de nem szünteti meg még az időt.

A testet úgy látni, hogy az egy templom, az csak az első lépés ahhoz, hogy a félreértésünket korrigáljuk. A vezeklés a fizikai létben lehetetlen. Következő lépés az, hogy realizáljuk, hogy ez a templom ez nem egy szerkezet. Az igazi szentség az a belső oltáron fekszik, ami köré ez a szerkezet építve volt. A csodálata ennek a szerkezetnek, az a jele a vezekléstől való félelemnek. És annak a nem akarásnak, hogy valaki az oltárt valaha is elérje. Igazi szépsége a templomnak nem látható a szabad fizikai szemmel. Spirituális látás kell hozzá.

A spirituális látás nem is képes látni a szerkezetet, mert tökéletes látása van. A teljes effektivitásért a vezeklés az a belső oltár centrumába kerül, tartozik, ahol helyreállítja a szeparációt és visszaállítja a szentséget a tudatba. Mindkettő, a szeparáció és a félelem is hibás teremtés. Muszáj, hogy helyre legyen állítva és hogy a templom teljesen restaurálva legyen. És a bejárata az oltárnak az a vezeklés elfogadása.

Spirituális vision, az nem lát hibát és mindig vezeklés után néz. Minden megoldása a fizikai szemnek lassan, teljesen eloszlik. A spirituális vision mindig arra néz, hogy észre vegye azonnal azt, hogy az oltár az meghibásodott és azonnal meg kell védeni, reparálni kell. Tökéletesen tisztába van az igazi védelemmel és minden másón túlnéz az igazság felé. A vezeklés az egyetlen olyan ajándék, amit érdemes felajánlani az Isten oltárán. Mert az oltár maga, amilyen értékes. Amikor te félsz, akkor te meg vagy tévesztve, be vagy csapva és a tudatod olyankor nem tudja a szentlelket szolgálni.

A csoda, az az eszköz, a vezeklés a törvény. A gyógyulás, az pedig az eredmény.

Minden gyógyulás a félelem elengedése. Mi azt mondtuk, hogy minden csoda egy eszköz, hogy kijavítsunk különböző összekavarodási szinteket. Minden hibát azon a szinten kell kijavítani, ahol bekövetkezett. Csak a tudat képes hibázni. A test az csak reagál a tudat hibás gondolatára. Az egyik hiba az, hogy azt hisszük, hogy ha a tudat hibát tud kreálni a testben, akkor te meg vagy tévesztve, be vagy csapva és a tudatod olyankor nem tudja a szentlelket szolgálni.

A te utolsó ítéleted nem irányulhat önmagad felé, mert te nem kreáltad magad. Mindenki előbb utóbb ránéz a teremtésére és kiválasztja, megtartja azokat amelyek jók, amik igazak.

Hogy ér véget a világ?

Tud valami, aminek nincs kezdete igazán véget érni? A világ véget ér egy illúzióban, ahogy kezdődött.

A vége a kegyelem illúziója lesz. A megbocsátás illúziója; teljes; senkit nem kizáró, határtalan, gyöngédségében; betakar; elbűjtat minden gonoszt; elzár minden bűnt és büntudatot örökre. Így vége lesz a világnak amit a büntudat csinált és most nincs már célja és eltűnt. Az illúziók atyja a hit, hogy van céljuk; hogy szükségét szolgálnak vagy bizonygatja, amit akarunk. Szemléld szándéktalannak és tovább nem láthatóak. Használhatatlanságuk fölismert és eltűnnek. Hogy, ha nem ily módon minden illúzió véget ér? Az igazság elé tárva az igazság nem látja őket. Egyszerűen túllátni lényegtelenségén.

Amíg megbocsátás nem teljes, a világnak célja van. Otthonná válik, ahol megbocsátás születik és felnő és erősödik és egyre mindent felölel. Itt tápláld, mert itt van rá szükség. Egy gyöngéd megmentő született, ahol bűnt követtek el és büntudat igaznak látszott. Itt van az otthona, itt van szükség rá. Ő hozza a világ végét magával. Ez az ő ideje válaszolni Isten tanítóinak, hozzáfordulni csendben, befogadni a szavait. A világ véget ér, amikor minden, ami benne van megfelelően bíralt az Ő bírálata által. A világ véget ér az áldás szentsége által. Amikor egy bűnös gondolat sem marad, a világnak vége. Nem lesz elpusztítva, sem megtámadva, még érintve sem. Csak pusztán megszűnik létezni!

Természetesen ez még nagyon messze van. Mikorra egyetlen egy bűnös gondolat sem marad, ez egy hosszú távú célnak tűnik. De az idő mozdulatlan áll és vár az Isten tanítóinak céljára. Egyetlen egy bűnös gondolat sem marad abban a pillanatban, amikor valaki is elfogadja a vezeklést magának. Nem könnyebb megbocsátani egy bűnt, mint megbocsátani mindet. Az illúziója a rendek körülményességének egy akadály, melyet Isten tanítói meg kell, hogy tanuljanak, túljussanak és maguk mögött hagyják. Egy bűn teljesen megbocsátva egy Isten tanítója által teljessé tudja tenni az üdvözülést. Képes vagy érteni ezt? Nem.: ez értelmetlen mindenkinek itt. De ez az utolsó lecke, amiben az egyesülés visszaáll. Ellene megy minden e világi gondolkodásnak, éppúgy, mint a mennyország.

A világ véget ér, amikor annak gondolkodási rendszere teljesen megfordult. Addig is darabjai annak a gondolkodásnak még észlelhető lesz. Az utolsó lecke, ami elhozza a világ végét, elérhetetlen lesz azoknak,

akik még most nincsenek felkészülve elhagyni a világot és túlmenni szűk kis határain.
Mi a funkciója Isten tanítójának ebben a végső leckében? Csak meg kell tanulnia, hogy közelítse meg; akarni menni az irányába. Egyszerűen szüksége lesz, hogy bízson benne, ha Isten hangja mondja, hogy meg tudja tanulni, akkor meg tudja tanulni azt. Ő nem bírálja, hogy az nehéz vagy könnyű.
Az ő tanítója rámutat és bíz benne, hogy meg fogja mutatni, hogy tanulja meg.

A világ véget ér örömben, mert egy szomorú hely. Amikor az öröm eljön, a világ célja eltűnik.
A világ véget ér békében, mert az a háború helye. Amikor a béke eljön, mi a célja a világnak?
A világ véget ér nevetésben, mert az a könnyek helye. Ahol nevetés van, ki tudna még sírdogálni?
Csak teljes megbocsátás hozza mindezt, megáldani a világot. Az megáldva tovább áll és nem végződik úgy, ahogy kezdődött. A poklot mennyországgá tenni, az a funkciója Isten tanítóinak, amit ők tanítanak, azok leckék, amiben a mennyország tükröződik.
És most ülj le igazi alázatosságban és realizáld, hogy minden Isten csinálná veled, amit képes vagy csinálni. Ne légy arrogáns és mond, hogy te nem tudod megtanulni az Ő saját tanítását.
Ő másképp mondja. Az bevégeztetik. Az nem tud másképp lenni. És légy hálás, hogy ez így van.

A vétlen világ

Ha nem éreznél büntudatot, nem tudnál támadni, a támadás gyökere a kárhozzátás.
Ez a bírálata egy elmének a másik fölött, hogy az nem elég jó szeretetre és büntetést érdemel.
Ebben rejlik a megoszlás. Az elme, amelyik bírál, elszeparáltan érzi magát attól az elmétől, akit bírál, hisz abban, hogy büntetni a másikat, az segíthet megszökni az ő büntetése elől. Ez nem más, mint az elme téves próbálkozása, önmagát tagadni és megszökni a tagadás büntetése alól. Ez nem egy próbálkozás feladni a tagadást, hanem kapaszkodni bele.
Így hát a bűnösség, ami eltakarja az atyát tőled és a bűnösség, ami örületbe kerget.

A vétkekesség elfogadása Isten fiának az elméjében, ami kezdete volt a szeparációnak, míg a vezeklés elfogadása annak vége. A világot, amit láatsz, a téves rendszere azoknak, akik örültté tették bűnösség által. Nézd meg pontosan a világot és észreveszed. Ez a világ a büntetés szimbóluma és úgy tűnik minden törvénye, hogy az a halál törvénye. Gyerekek születnek bele fájdalom keresztül, fájdalomba.
Szenvedés kíséri felnevelésüket és megtanulják a szomorúságot, szeparációt és a halált. Úgy tűnik az elméjük az agyukba záródott és az erejük csökken, ha a testük sérül. Úgy tűnik, szeretnek, miközben elhagynak és elhagyatottak.
Úgy tűnnek, elvesztik amit szeretnek, - talán ez a legörültebb hit az összes között. Az ő testük hervad és zihál és a földre fektetik és nincs többé. És egyikőjük sem gondol másképp, minthogy Isten, az kegyetlen.

Ha tényleg ez lenne az igazi világ, akkor Isten kegyetlen lenne. Egyetlen Atya sem tenné ki gyermekét ennek, hogy ez az üdvösség ára, és hogy szeress. A szeretet nem öl, hogy megmentsen. Ha úgy lenne, a támadás üdvösség lenne, és ez az ego értelmezése nem az Istené. Csak a bűnösség világa követeli ezt és csak a bűnös képzeli ezt. Ádám bűne nem érinthetett volna meg senkit, ha nem hitte volna, hogy az Atya aki kiüldözte őt a paradicsomból. Ebben a hitben vészett el az Atya ismerete, hisz csak azok, akik nem értik Őt, hiszik ezt.
Ez a világ Isten fiának keresztrefeszítésének a képe. És amíg nem realizálsz, hogy Isten fiát nem lehet keresztrefeszíteni, addig ez a világ az, amit láatsz. És ezt nem fogod addig realizálni, amíg el nem fogadod azt az örökkévaló tény, hogy Isten fia az nem bűnös. Ő csak szeretetet érdemel, mert csak szeretet volt adva neki. Ő nem lehet kárhozzátva, mert ő sohasem kárhozzátott. Vezeklés az utolsó lecke, amit meg kell tanulnia, ami tanítja, hogy soha nem követ bűnt el és nincs szüksége üdvösségre.

*„Nem azért érezzük magunkat bűnösnek, mert vétkeztünk,
Hanem vétkezünk, mert bűnösnek érezzük magunkat.”*

-The Bible -

Gyöngyszemek

A fájdalom teszi olyan igazzá, hogy te a test vagy. Az ego szeparáltságunk mellékterméke.

Szeretet és büntudat nem tud egyszerre létezni. Ha egyiket elfogadod, tagadod a másikat.

Krisztus vádmentessége a bizonyíték, hogy az ego soha nem volt és soha nem tudna lenni.

Te nem büntudatnélküli vagy az időben, hanem a mindörökkében. Te bűnőztél a múltban, de nincs múlt. A mindígnak nincs iránya.

Amíg azt hiszed, hogy Isten fia bűnös, addig az idő szőnyegén haladsz és hiszed, hogy halálba vezet.

Te majd látsz engem, ha megtanultad, hogy Isten fia büntelen.

A bűnösség ötlete hozza a hitet egymás kárhóztatására és kivetíti a szeparációt az egység helyén.

Majd realizálsz, hogy nincs út, csak ébredés.

Te sérthetetlen vagy, mert büntelen vagy. Csak vétkekesség által tudsz kapaszkodni a múltba. Csak a bűnösség alapozza, hogy büntetve leszel azért, amit tettél, így függsz egy egydimenziójú időtől, mely halad a múlttól a jövő felé. Aki hiszi ezt, az nem értheti, hogy mit jelent a mindig.

Vétkekesség az elmédben ami kapaszkodik a múltba és a jövőbe és biztosítja az ego folytonosságát.

Nem tudsz a bűnösségtől megszabadulni azáltal, hogy igazzá teszed és aztán vezekelsz érte. Ez az ego terve, ami csak erősíti ahelyett, hogy eltüntetné.

Az ego tanít téged, hogy támadd magad, mert bűnös vagy,- és ez növeli a bűnösséget,- és a vétkekesség a támadás eredménye.

Csak két érzés létezik. Szeretetet és félelem.

A szeretet nem változik, de folyamatosan megosztott.

A félelem fazettái privát világot alkotnak, amely nem osztható meg.

Hozzászoktál ahhoz az elképzeléshez, hogy az elméd képes látni a fájdalom forrását, ahol az nincs. Ez a félreértés mindig fent tartja az illúzióját, hogy a bűn forrása igaz.

Egyetlen egy kapcsolat sem alapulhat büntudaton. Minden kapcsolatot, amelyet megérintett a bűn, az kihasználta, hogy a személyt és a vétkekességet elkerülje.

Minden kapcsolatban, amiben keresed, hogy a másik hogy bűnös, megosztod vele vagy látod az övét, bűnösnek fogod érezni magad vele.

A büntudat vége nem jön el addig, amíg hiszel abban, hogy értelme van.

Megjegyzés: A Course inkább meghazudtolja a realitást, melyet az ego, szeparáltság tart fent, minthogy a Teremtő önfelelt jóságát az ő fia felé megkérdőjelezné.

Karácsony, mint az Áldozás Vége

Ne félj felfedezni, hogy az egész áldozás kizárólag a te ötleted. És ne keress biztonságot, hogy megpróbáld megvédeni magad, ahol nincs. Atyád és testvéreid féltenek. És te alkudozol velük egy pár különleges kapcsolatért, amiben azt hiszed, összekaparhatsz egy kis biztonságot. Ne próbáld tovább szeparálni a gondolatodtól a Gondolatot mely neked lett adva. Amikor egyesíted őket és látni fogod hol is vannak, a választás köztük semmi más mint egy gyöngéd ébredés, és olyan egyszerű mint kinyitni a szemed a nappali fényben amikor már nincs szükséged több alvásra.

A Karácsonyt egy csillag jelzi, egy fény a sötétben. Ne kívül, hanem belül lásd a mennyei ragyogást és fogadd el, hogy eljött Krisztus ideje. Ő jön, és nem követel semmit. Semmilyen áldozatot nem kér senkitől. Az Ő jelenlétében minden áldozás elveszti jelentőségét. Mert Ő Isten Vendéglátója.

Csak meg kell hívnod Őt, ki már úgyis ott van, azáltal, hogy felismered, az Ő Vendéglátója az Egy, és semmilyen töle idegen gondolatot nem tűr el, ahol ott van. Szereteted kell, hogy üdvözölje Őt, így a Szentség Jelenléte teremti a Szentséget, ami körül veszi. Félelem nem érintheti a Vendéglátót, aki Istent ringatja Krisztus idején, mert a Vendéglátó Szent, mint a Tökéletes Ártatlanság, amit Ő véd, és kinek hatalma védi Őt.

Ez a Karácsony ad a Szentléleknek mindent, ami bánthat téged. Engedd, hogy teljesen gyógyulj, mert eggyé

válhatsz vele a gyógyulásban, és hagyd együtt ünnepeljük a mi felszabadulásunkat azért, hogy mindenki más felszabaduljon velünk. Semmit ne hagyj ki, a felszabadulás az teljes, és ha ezt elfogadod velem, akkor velem együtt adod. Mind, ami fájdalom és áldozás és kicsinyes, eltűnik a mi kapcsolatunkban, mely olyan ártatlan, mint a kapcsolatunk az Atyával és olyan hatalmas.

Fájdalom elénkhozhatik és eltűnik a jelenlétünkben, és fájdalom nélkül nem létezhet áldozás. És áldozás nélkül szeretet lesz ott.

Te, aki hiszi, hogy áldozás, az szeretet, meg kell, hogy tanulj, hogy áldozás, az szeparált a szeretettől. Áldozás bűntudatot hoz, míg a szeretet békét. A bűntudat az áldozás járuléka, míg a béke, Istennel való kapcsolatodnak felismerése. A bűntudatod által zárod el magadtól Istent és testvéreidet.

Béke által hívod őket vissza, felismerve, hogy ott vannak, ahová a meghívásod parancsolja őket. Amit kizársz magadból, az félelmetes, félelemmel ruház fel és próbálsz kidobni noha egy rész magadból. Ki tudja magát úgy látni, hogy gyűlöletes és békében él? És ki próbálná megoldani a Mennysorság és pokol konfliktusát magában azért, hogy kiteszítja a Mennysorságot és hozzáadja a pokol tulajdonságait anélkül, hogy magát befejezetlennek és magányosnak érezze?

Amíg a tested látod valóságnak, sokáig látod magad magányosnak és megfosztottnak. Sokáig áldozás áldozatának érzed magad, és igazolást nyer mások feláldozása. Ki tudna bízni a Mennysorságban és a Teremtőjében áldozás és veszteség nélkül? És ki tudna áldozatot hozni és veszteséget szenvedni anélkül, hogy magát helyre tegye? Mégis, hogy tudnád ezt elérni magad, amikor a próbálkozásod alapja abban hinni, hogy a megfosztottság valós? Megfosztottság, az támadást szül, mert amiben hiszel, igazolja a támadást. Amíg visszatartod a megfosztottságot, addig a támadás üdvözülésnek, az áldozás, pedig szeretetnek tűnik.

Tehát a nagy SZERETET keresésben áldozás után kutatsz, amit találsz. Mégse találsz szeretetet. Lehetetlen megtagadni, ami a szeretet és mégis felismerni. A szeretet értelme abban rejlik, amit sugárol magadból és nincs értelme rajtad kívül. Ennek, amit te jobban szeretnél megtartani, nincs értelme, míg mindazt, amit elkerülsz, hordozza magában az univerzum értelmét, és ez értelem tartja össze az univerzumot. Amíg eggyé nem válsz az univerzummal, addig az szeparált lesz Istentől és Önélküle lenni olyan, mint értelem nélkül lenni.

A Szent pillanatban a szeretet beteljesedik, az elmék összefonódnak a test ellenkezése nélkül, és ahol kommunikáció van, ott béke van. A béke hercege azért született, hogy helyreállítsa a szeretet feltételét azért, hogy azt tanítja, hogy a kommunikáció töretlen marad akkor is, ha a test megsemmisül, ez magában hordozza, hogy látod, hogy a test nem szükséges a kommunikáció fenntartásához. És ha te érted ezt a leckét, akkor realizálsz, hogy a testet feláldozni az semmi és kommunikáció, ami az elméből fakad azt lehetetlen feláldozni. Mi akkor az áldozás? A lecke, amit én tanítani születtem, és tanítani fogom minden testvéremnek, hogy az áldozás az sehol sincs és szeretet az mindenütt. Kommunikáció magába foglal mindent, békében az helyreáll, és a szeretet magától jön.

Ne engedd, hogy kétségbeesés sötétítse a Karácsonyi örömeidet, Krisztus ideje értelmetlen öröm nélkül. Hogy gyűljünk össze békében ünnepelni, anélkül, hogy áldozást követelnénk bárkitől, vagyis te, A szeretetet ajánlod fel nekem, amit én ajánlok fel neked. Mi lehetne hát örömtelibb, mint látni, hogy nem vagyunk megfosztva semmitől? Az üzenet tehát Krisztus idejének, amit én adok neked, és amit talán te adsz vissza az Atyának, Aki adta nekem. Így Krisztus idején a kommunikáció helyreállt, és Ő közénk jön az ő fia teremtésének ünnepére.

Isten köszönetet ajánl fel a Szent vendéglátónak, aki Őt befogadja és megengedi, hogy bejöjjön és maradjon, ahol Ő lenne. És a te üdvözlésed által Ő üdvözöl téged Önmagában, így ami benned van, aki üdvözli Őt, az visszatért Őhöz. Így aztán ünnepeljük az Ő Szentségét, mikor üdvözöljük Őt magunkban. Azok, akik befogadják az Atyát, ők egyek Vele, ők az Ő házigazdái, Aki teremtette őket. Azáltal, hogy hagyod Őt bejönni, bejön Vele az Atya emléke, és Ővele ők emlékeznek az egyetlen kapcsolatra, ami nekik valaha volt, és valaha is akarnak, hogy legyen.

Ez az idő a Krisztus ideje, amiből az újév nemsoká születni fog. Én neked tökéletes hitem van benned, hogy mindent meg tudsz csinálni, amit elérhetsz. Semmi nem fog hiányozni és teljessé fogsz válni, nem pedig megsemmisülni. Mond hát ezt a testvérednek:

„Én nekiadlak a Szentléleknek, mint nekem egy részemet.

Én tudom, hogy te felszabadulsz, hacsak nem én akarlak arra használni, hogy bezárjam magam.

A szabadságom nevében én választom a te szabadulásod, Mert én felismerem, hogy mi együtt leszünk felszabadulva.”

Így hát kezdődjön az év örömben és szabadságban. Sok a tennivaló, és mi régóta késlekedünk.

Fogadd el a szent pillanatot, ahogy ez az év születik, és foglald el a helyed, sok idő telt el beteljesedés nélkül, a Nagy Ébredésben. Tedd ezt az évet másmilyenné, azáltal, hogy mindent hasonlóvá teszel. És engedj minden kapcsolatodat, hogy szentté legyen neked.

Ez a mi akaratunk. Ámen

A Szentlélek tanítása

Mint bármilyen jó tanító, a Szentlélek többet tud, mint most te, de Ő csak arra tanít, hogy egyenlő legyél vele. Te már rosszul tanítottad magad, elhitted, ami nem igaz. Te nem hiszel a te saját tökéletességében. Tanítana Isten téged, hogy te osztottad fel a tudatod, amikor Ő tudja, hogy a tudatod csak egy egész? Amit Isten tud, az az, hogy az Ő kommunikációs csatornáit nem nyitottak hozzá. Így hát nem tudja Őt az Ő örömeiben részesíteni. És tudja, hogy az Ő gyermekei szentén örömteliek. Ő az örömet folyamatosan adja, nem időben, de az örökkévalóban. Isten kiterjesztése, noha nem az Ő teljességében, mert az gátol, mikor az Ő fia nem kommunikál vele, mint egy. Így hát Ő azt gondolja, hogy „az én gyermekeim alszanak” és fel kell, hogy ébredjenek.

Hogy is ébreszthetnél fel gyermekeket másképp, mint kedves gyengéd szavakkal, ami nem ijeszti meg, csak óvatosan emlékezteti őket, hogy az éjszaka elmúlt és megjött a fény? Nem informálsz őket, hogy a rémálom, ami olyan nagyon megijesztette őket, az nem való, mert a gyerekek hisznek a csodákban. Te csak gyengéden megnyugtatsz őket, hogy most már biztonságban vannak. Utána tréningezd őket, hogy felismerjék a különbséget az alvás és az ébredés között, és így megértik, hogy nem kell félniük az álmoktól. Így hát, amikor rossz álmok jönnek, maguktól hívják a fényt, hogy elhessegesse azokat.

A bölcs tanár megközelítésen keresztül tanít, nem elkerülésen. Nem emeli ki amit muszáj elkerülnöd, hogy megmenekülhess a bántalomtól, hanem, hogy szükséged van megtanulni örülni. Csak képzelj el a félelmet és a zavartságot, amit a gyermek tapasztalna, ha meg lenne mondva neki, „Ne csináld ezt, mert ez megsért, és biztonságtagalanná tesz; de ha ezt és ezt csinálsz helyette, megmenekülsz a bántalomtól, és biztonságban leszel, és nem fogsz félni.” Sokkal biztosabb csak ez a három szó. „Tedd csak azt!” Ez a kijelentés teljesen tiszta, könnyen érthető és könnyű rá emlékezni.

A Szentlélek nem nevez meg hibákat, mert nem ijeszti meg a gyerekeket, mert kik a bölcsességnek hiányában vannak, azok a gyerekek. És mégis mindig válaszol az ő hívásukra, és az ő beszámíthatósága biztosabbá teszi őket. A gyerekek összekeverik a fantáziát és a valóságot, és megrémülnek, mert nem ismerik fel a különbséget. A Szentlélek nem tesz különbséget álmok között. Csak gyengéden elvilágítja őket. Az ő fénye mindig ébredésre hív, akármit is álmodtál. Semmi nem tart sokáig, ami az álmokban van, és a Szentlélek világít az Isten fényével, sugallja csak azt, ami örökké tart.

Kapni, adni mindent mindennek

Amikor a tested és az egód és az álmaid elmentek, tudni fogod, hogy te kitarasz örökre. Lehet, hogy azt hiszed, hogy ezt a halálon keresztül fogod elérni, de semmit nem lehet a halálon keresztül elérni, mert a halál, az semmi. Minden az életen keresztül érhető el, és élet a tudatért és a tudatban van. A test az nem is él és nem is hal, mert nem tud téged magába foglalni, aki az élet. Ha mi ugyanazon tudaton osztozunk, te elkerülheted a halált, ahogy én tettem. A halál az egy próbálkozás konfliktusmegoldásra, az által, hogy egyáltalán nem dönteni.

Mint minden más lehetetlen megoldás, amit az ego próbál, az nem fog dolgozni.

Isten nem csinálta a testet, mert az összezavarható, és ezért nem a birodalomé. A test az a szimbóluma, amit te gondolsz, hogy vagy. Teljesen tisztán egy szeparáló eszköz, és ezért hát nem létezik. A Szentlélek, mint mindig, felhasználja, amit kreáltál és lefordítja azt tanulóeszközzé. Ismét, mint mindig, Ő újraértelmezi, amit az ego használ a szeparáció kifogásaként ellendemonstrációvá. Ha a tudat gyógyítani tudja a testet, de a test nem tudja gyógyítani a tudatot, akkor a tudat, muszáj, hogy erősebb legyen, mint a test. Minden csoda ezt demonstrálja.

Mondtam már, hogy a Szentlélek motiváció a csodára. Ő mindig mondja neked, hogy csak a tudat való, mert

csak a tudat osztható meg. A test az szeparált, ezért hát nem lehet a részed. Egy tudatban lenni az értelmes, de egy testben lenni, értelmetlen. A tudat törvénye szerint, tehát a test, az értelmetlen.

A Szentléleknek nincs nehézségi sorrendje csodákban. Ez elég ismerős neked már mostanra, de még nem vált hihetővé. Ezért te még nem érted ezt és még nem tudod használni. Még sok mindent kell elérnünk a birodalom nevében, ahhoz, hogy ezt a fontos koncepciót figyelmen kívül ne maradjon. Ez egy nagyon fontos alapkőve a gondolatrendszernek, amit én tanítok és amit akarok, hogy taníts. Te nem tudsz csodát tenni, ha nem hiszed azt, mert az egy hit tökéletes egyenlőségben. Csak egy egyenlő ajándék kínálható fel az egyenlő Isten fiának, és az teljes méltányolás. Semmi több és semmi kevesebb. Tartomány nélkül a nehézségi fokozat értelmetlen, és muszáj, hogy ne legyen tartomány abban, amit a testvérednek kínálsz.

A Szentlélek, aki Istenhez vezet, lefordítja a kommunikációt létezéssé, csakúgy, mint a szemléletet ismeretté. Az ego a testet használja támadásra, örömeért és büszkeségért. Ezen szemlélet örültsége csakugyan félelmetessé teszi azt. A Szentlélek a testet csak a kommunikáció eszközének látja, és mert kommunikáció az megosztás, így közösségé válik. Lehet, hogy azt hiszed, hogy félelem ugyanúgy, mint szeretet, kommunikálható; így hát megosztható. De mégis ez nem olyan való, mint amilyennek tűnik. Azok, akik félelmet kommunikálnak, azok támadást hirdetnek, és támadás mindig felbontja a kommunikációt, lehetetlenné teszi azt. Egók összefognak alkalmi szövetségbe, de mindig azért amit mindegyik szeparáltan is megszerezhet. A Szentlélek csak azt kommunikálja, amit mindenki tud adni mindennek.

Ő sosem vesz vissza semmit, mert Ő azt akarja, hogy megtartsd. Így hát, így kezdődik az Ő tanítása.

„Megkapni, adni mindent mindennek.”

Ez egy nagyon előkészítő lépés és az egyetlen, amit meg kell lépned magadért. Az se szükségszerűen fontos, hogy magad fejezd be ezt a lépést, de az szükséges, hogy te fordulj abba az irányba. Így, hogy azt az utat választod, te felelőssé tetted magad az útért, ahol te és csakis te, muszáj, hogy maradj. Ez a lépés úgy látszik, hogy felerősít konfliktust, mint inkább megoldja azt, mert az első lépés visszafordítja a szemléletedet a talpára. Ez a konfliktus a fejével lefelé állított szemléleteddel, melyet még nem hagytál el, vagy a változás ebbe az irányba még nem vált szükségesé. Néhányan ennél a lépésnél ragadnak nagyon hosszú ideig, és nagyon erős konfliktusban élnek. Ennél a pontnál próbálják elfogadni a konfliktust, mint inkább megtegyék a következő lépést annak megoldására. Megtéve az első lépést, azonban ők segítve lesznek. Amikor választják, amit ők nem tudnak beteljesíteni egyedül, ők többé nincsenek egyedül.

A megbocsátás bizonyossága

A harag az soha sem megindokolt. A támadásnak nincs alapja. Itt kezdődik a menekülés a félelemből, és itt teljeseedik be. Itt van a való világ becsereelve a terrorok álmaira.

Erre épül a megbocsátás és ez nem természetes. Nincs kérve tőled, hogy ajánlj fel kegyelmet, ahol támadás esedékes és az indokolva lenne. Ez azt jelentené, hogy te megbocsátod a bűnt azáltal, hogy elnézed azt, ami valóban ott van. Ez nem kegyelem. Ez azt feltételezné, hogy oly módon reagálni, mi nem indokolt, a kegyelmed lesz a válasz a támadásra, ami történt.

És így a kegyelem nem helyén való, mert adományozva volt, amikor nem esedékes.

Kegyelem az mindig indokolt. Annak biztos alapja van.

Te ne bocsásd meg a megbocsájtathatlant, se elnézz egy valós támadást, ami felhívás a büntetésre. Az Üdvözülés nem kéri a természetellenes reagálást, ami rendellenes arra, ami valós.

E helyett, azt kéri, hogy reagálj helyesen arra, ami nem valós, azáltal, hogy nem tartasz figyelemben olyat, ami nem történt meg. Ha a kegyelem indokolatlan volt, arra lennél kérve, hogy áldozd fel a jogaidat, amikor megbocsátást adsz támadásért. Te arra vagy kérve, hogy lásd a megbocsátást, mint a természetes reakció a kínra, ami hibán alapszik és így segítségkérés. Megbocsátás az egyetlen normális reakció. Ez tartja meg a jogaidat a feláldozástól.

Ez a megértés az egyetlen változás, ami hagyja az igazi világot felemelkedni, hogy elfoglalja a helyét az álmok terrorjának. Félelem nem tud létezni, csak ha támadás indokolt és ha ennek valós alapja lenne, a kegyelemnek meg nem. Az igazi világ elért, amikor látod, hogy a megbocsátás alapja az nagyon is igaz és teljesen bizonyított. Míg te úgy veszed figyelembé, mint egy garantálatlan ajándékot, muszáj, hogy fent tartsa a bűntudatot, amit megbocsáthatsz. Indokolatlan megbocsátás, az támadás. És ez minden, amit a világ adni tud.

Néha kegyelmet ad bűnösöknek, de fent tartja az emléket, hogy ők vétkeztek.

És hogy ők nem érdemlik a megbocsátást, amit az ad.

Ez a hamis megbocsátás, amit a világ alkalmaz, hogy életben tartsa a bűn érzékelését. És felismertté válik, hogy Isten kegyelme lehetetlen, hogy igaz legyen. Így az Isten félelem abból ered, hogy a kegyelem nem érdemelt. Senki nem tudja elkerülni az Isten félelmet, aki önmagát bűnösnek látja. De meg tudja magát menteni ettől a dilemmától, ha képes megbocsátani. A tudat, muszáj, hogy gondoljon az ő Teremtőjére, amikor önmagát látja. Amikor úgy látod testvéred, hogy érdemli a kegyelmet, te megtanultad, hogy a megbocsátás a te jogod, ugyanannyira, mint az övé. És ne gondold azt, hogy Isten szándékozott adni neked egy félelemteli bírálatot, hogy a testvéred nem érdemel. Így hát az igazság, hogy te nem érdemelsz többet vagy kevesebbet, mint ő.

Megbocsátás felismerve, hogy érdemelt, az gyógyító. Erőt ad a csodának, hogy elnézze az illúziókat. Így tanulod meg, hogy neked is meg kell bocsátatni. Nem tud olyan látszat lenni, amelyet ne lehet elnézni. Mert ha lenne, először szükséges lenne egy vétség, ami túlszárnyalja a megbocsátást. Ott lenne egy tévedés, ami több mint egy félreértés; egy speciális formájú tévedés, mely megváltozhatatlan maradna, örökkévaló és túl korrekción vagy megmenekülésen.

Így lenne egy félreértés, aminek meglenne az ereje, hogy leépítse a teremtést, és olyan világot csináljon, amely kicserélné és megsemmisítené az Isten akaratát. Csak ha ez lehetséges lenne, lehetne néhány látszat, amely ellenáll a csodának és nem lenne gyógyítva az általa.

Nincs biztosabb bizonyítéka a bálványimádásnak, amit te óhajtasz, mint a hit, hogy van valami formája a betegségnek és az örömhánynak, amit a megbocsátás nem tud gyógyítani. Ez azt jelenti, hogy te szeretnél meghagyni néhány bálványt és nem vagy felkészülve most még, hogy az összes bálványt elengedd. És így hát azt gondold, hogy néhány látszat, az valós és az egyáltalán nem látszat. Ne légy megtévesztve egy berögzült hitnek a jelentségén, hogy néhány látszaton nehezebb átlátni, mint másokon. Az mindig azt jelenti, hogy azt gondold, hogy a megbocsátás limitált.

Így célt állítasz részbeni kegyelemnek és csak részbeni menekülés a bűntudattól számodra.

Mi más lehet ez, mint egy téves megbocsátás önmagadnak és mindenki másnak, aki úgy tűnik, szeparált tőled?

Muszáj, hogy a csoda gyógyítsa minden formáját a betegségnek, vagy nem tud gyógyítani.

A célja nem lehet az, hogy bírálja, hogy melyik forma a való és melyik látszat az igaz.

Ha egy látszat muszáj, hogy szeparált maradjon a gyógyulástól, akkor egy illúzió muszáj, hogy része legyen az igazságnak. És te nem tudnál megmenekülni minden bűntudattól, csak néhánytól. Te muszáj, hogy megbocsáss Isten fiának teljesen. Vagy fent tartasz egy képzeletet magadról, ami nem egész és megmaradsz félni önmagadba nézni, hogy ott megmenekülhess minden bálvány elől. Az Üdvözülés arra a hitre épül, hogy nem lehet ott semmi formája a bűntudatnak, amit te nem tudsz megbocsátani. És így hát ott nem létezhet látszat, ami felcserélné az igazságot Isten fiáról.

Nézz a testvéredre azzal a nyitottsággal, hogy úgy lásd őt, ahogy ő van. Ne tarts egy részét se a nyílt akaratodon kívül, hogy ő gyógyult legyen. Gyógyítani, az egészé tenni. És ami egész, annak nem lehetnek hiányos részei, ami ki lett rekesztve. Megbocsátás ezen alapul, és öröm, hogy nincs semmilyen formája a betegségnek, ami a csoda erejének hiánya miatt ne gyógyulna.

Isten fia tökéletes, vagy nem tudna Isten fia lenni. Nem is ismernéd őt, ha úgy gondold, hogy nem érdemli a menekülést a bűntudat minden következménye és formája elől.

Nincs más mód gondolni rá, csak így, ha tudnád az igazságot róla.

*„Köszönet neked Atyám, a te tökéletes fiadért,
és az ő dicsőségében fogom látni az enyémet.”*

Itt egy örömteli kijelentés, hogy nincs semmilyen formája az ördögnek, ami túlszárnyalná az Isten akaratát; egy örömteli tudomásulvétel, hogy a bűntudat nem érte el sikerét a te óhajod által, hogy illúzió valós legyen. És mi más ez, ha nem egy egyszerű kijelentése az igazságnak?

Nézz a testvéredre új reménnyel magadban és megérted, hogy nem tud olyan hibát elkövetni, amely megváltoztatná az igazságot benne. Nem nehéz elnézni a tévedéseket, amelyeknek nem volt adva következmény. De amit te látsz, mint hatalom, bálványt csinálni Isten fiának, addig te nem kegyelmezel. Így hát ő bevészt képzeletté vált neked és a halál jelévé.

Ez a te megváltód? Félreérti az ő Atyja az ő Fiát? Vagy csalódtál benne, aki adva volt neked, hogy gyógyítson a te üdvözülésedért és megszabadításodért?

<http://www.geocities.com/lilukienajee2002/course.html>

